

HOROLEZEC

ročenka
českého
horolezeckého
svazu 2012

Adam Ondra v Norsku, foto Petr Pavlíček

HoroLezec, ročenka ČHS za rok 2012

Neperiodická tiskovina, neprodejné

Editor článků: Petr Resch, obsah příspěvků je platný k 31. 12. 2012

Textová korektura: Pavla Doubková, grafická úprava: Eva Jandíková, computer design studio, tisk: tiskárna Dvořák, Dobříš

Obálka, titulní strana: Věž Běch, Dubské skály, foto Ondřej Pekárek, zadní strana: Krkonoše, foto Petr Resch

Hore zdar,

zase se přes cepíny, mačky, sedáky a lezečky překulil jeden rok. Konec světa se někde zapomněl, proto držíte v ruce další ročenku Českého horolezeckého svazu. Všude kolem vidíte, že se v našem horolezeckém světě dařilo. Trošku lituji ty hodné soutěživé z vás, kteří aspirují na mety nejvyšší. Není jednoduché žít v éře Adama Ondry a soutěžit právě s ním. Tak to už pár let je a Adamův stále ještě útlý věk napovídá, že tomu tak ještě řádku let bude. Co si přát lepšího, než mít radost, držet palce a mít tu nejlepší motivaci od domácího lezce, který leze nejtěžší cesty na světě? Pro ty nejlepší ke snaze dokázat něco podobného. Pro nás ostatní nahlédnout do jiného vesmíru. Inspirovat se vášní naplňovanou s takovou bravurou.

Ve všech sportech někdy odcházejí legendy. Zvláště my, horolezci, velmi dobře víme, že pro nás to platí především, neboť i nasazení nejvyšší ceny patří k horám. Opustil nás Radan Kuchař, lidem horolezeckým vyhlášen českým horolezcem 20. století. Ve svých milovaných horách zůstala i Zuzana Hofmannová, legenda našeho českého horolezectví. Čest jejich památce.

Předchozí vzpomínka vede smutnou stopou k symbolickému horolezeckému hřbitovu ve Skaláku. Cintorín ve Skaláku se nám už dávno stal posvátným hájem, kde jsou vzpomenuiti naši kamarádi horolezci. Hřbitov byl v závěru roku vandalsky poničen pro mrzkých pár korun ze sběrný kovů. Škoda v našem pobouření a trpkosti z míry hrubosti je nesrovnatelně vyšší. Věřím, že naším společným úsilím bude Cintorín brzy navrácen své původní tiché kráse.

Letošní rok opět přinesl několik výstupů na osmítisícovky. A také připomínku velmi tenké hranice mezi radostí a bolestí ve vysokých horách. Zuzana už se nevrátí z Broad Peak, Radek Jaroš na své 13. osmítisícovce přišel o dva prsty. Přeji všem, kdo stoupají do zóny smrti, aby jim štěstí a horská božstva v tomto roce přály. Aby se mohli ke svému milovanému trápení znovu vrátet.

Lezení se snaží stát olympijským sportem. I proto se Český horolezecký svaz v tomto roce stane součástí olympijského hnutí, od něhož jsme dosud stáli stranou. Sdílíme stejné zásady a ideály, patříme do olympijského společenství a jsme rádi, že Český olympijský výbor naše přistoupení vítá.

Osobně si v tomto roce přeji, abychom my, horolezci, dokázali být svorní a povznést se nad malicherné půtky a zlovolné útoky mezi námi. Aby i náš obraz v médiích, především elektronických a ve veřejné komunikaci odpovídal skutečnosti, kterou mezi sebou vidíme v horách, ve skalách, na závodech. Aby nám virtuální bojůvky a výpady nezastiňovaly horolezecký svět, který opravdu žijeme. Českému horolezeckému svazu začalo přibývat členů, podařilo se zlepšit podmínky pro činnost, snažíme se pomáhat v celém pestrém spektru českého horolezectví.

Kolem sebe slyším samé smělé plány v horách a skalách. Některé už veřejné, některé ještě žárlivě držené v tajnosti. Naplní-li se alespoň část z nich, budou horolezci čeští opět švarnými junáky a dcerkami bez bázně a hany a bude zase o čem povídat u ohňů, v hospodách, na stěnách, na webech a v časopisech. Ostatně, na ledech a v drytoolingu už sezóna zuří naplno.

Hore zdar, jiskry očím, sílu pažím, smělost srdcím, radost duším.

Zdeněk Hrubý, předseda ČHS

Obsah

Editorial	3
Události roku 2012	4 – 13
- Velehory	4
- Hory - mixový charakter	5
- Big Wall	6
- Tradiční skialpinismus	7
- Skály	8
- Tradiční pískovcové lezení	9
- Bouldering	10
- Závodní lezení	11
- Závodní skialpinismus	12
- Ledy a drytooling	13
ČHS a mládež	14
Jiskry v očích – vzpomínka na Radana	16
Sportovní mezníky Adama Ondry	18
Český horolezecký svaz v roce 2012	20
Závody mládeže Tendon 2012	22
Vzpomínka na Zuzanu Hofmannovou	24
Alpes Angels	25

Události roku 2012 – Velehory

Z výstupu na K2, foto archiv Pavla Béma

Rok 2012 přinesl několik dalších výstupů českých horolezců na nejvyšší vrcholy světa, včetně těch osmitisícových. Radek Jaroš vystoupal na svou již třináctou „osmu“, Annapurnu (8091 m). Radost z vynikajícího úspěchu na cestě ke Koruně Himálaje kalí následky, které expedice zanechala na Radkově zdraví, kvůli omrzlinám přišel o pár prstů. Společníkem na výpravě mu byla nová hvězda výškového horolezectví Jan Tráva Trávníček, který taktéž dosáhl vrcholu. Pro Honzu to byla již třetí osmitisícovka. Ostřílené a sehrané duo Marek Holeček a Zdeněk Hrubý se již podruhé vypravilo na čtyři a půl kilometrovou Rupalskou stěnu Nanga Parbatu (8125 m). Aklimatizací jim měla být Kinshoferova cesta na stejný vrchol, ale podmínky ve stěně byly takové, že Mára se Zdeňkem museli vsadit vše na jedinou kartu a od pěti tisíc metrů stoupali k vrcholu alpským způsobem. Náročný výstup a sestup ubral tolik sil, že na „Rupál“ už nebylo ani pomyšlení. Dvojice obdržela za svůj výstup bez kyslíku, podpory a fixních lan, navíc trasou tři roky neprostoupenou, Čestné uznání v soutěži Výstupy roku. Také na vrcholu z nejobávanějších, K2 (8611 m), stanul v uplynulém roce třetí Čech, Pavel Bém, který je tak prvním Čechem, který zdolal oba nejvyšší vrcholy naší planety. Pavel vystoupil na vrchol spolu se Slovákem Peterem Hámorem bez kyslíku Abruzziho pilířem. Osmitisícové putování zakončíme u jediné Češky, která tuto hranici překonala v roce 2012, Zuzany Hofmannové. Z vrcholu Broad Peaku (8047 m) se již bohužel nevrátila.

Autoři textů Události roku 2012 jsou Petr Resch, Božena Valentová, Jan Pala, Pavel Jirsa, Petr Jandík

Hory - mixový charakter

V roce, kdy navždy odešla legenda nejen českého horolezectví Radovan Kuchař, jako by dvojice Pavel „Bača“ Vrtík s Milanem „Mejlou“ Doležalem chtěla navázat na odkaz našeho horolezectví v alpských stěnách. Po mnoha letech vznikl český prvovýstup ve velké mixové stěně Alp, a to přímo v jejich srdci nad francouzským Chamonix: severní stěna Aiguille Sans Nom, prvovýstup „Alpes Angels“, 1200 m, M7/A1 (sportovní klasifikace nejtěžší délky, několik kroků s technickými pomůckami po dobrém jištění). Výkon byl oceněn Výstupem roku ČHS.

Nahoře: P. Vrtík v osmnácté délce, druhý den ve stěně Aiguille Sans Nom, vlevo: P. Vrtík vaří v trhlíně, vpravo: pohled na vrchol Aiguille Sans Nom, foto Milan Doležal.

Big Wall

Češi se zimy nebojí, chtělo by se říci! V loňském roce podnikla hned dvě družstva výpravy za panenskými stěnami dalekého severu. Trojice Tomáš Brt, Vlado Linek a Ján Smoleň (oba SVK) si pro svou dobrodružnou výpravu zvolili Grónsko. Zde udělali parádní vlastní linii „Keep panic, please“ klasifikace až 8 UIAA, 26 délek.

To cílem Kuby Nováka a Honzy Kryze byl Baffinův ostrov, fjord Sam Ford. V mrazivých podmínkách polárního jara se jim podařilo uskutečnit prvovýstup (jak jinak v těchto opuštěných končinách) Forgotten Tea v jižní stěně Great Cross Pillar. Převýšení výstupu činí 1550 metrů, nalezete čisté dva vertikální kilometry, obtížnost 7-/A1. To vše zvládla dvojice nalehko alpským stylem.

Forgotten Tea, foto archiv Jakuba Nováka

Tradiční skialpinismus

V roce 2012 vyjeli tradiční skialpinisté do několika zajímavých oblastí. V únoru byla kombinovaná česko-slovenská skupina v Libanonu s cílem sjet řadu zajímavých kopců. Kvůli pětidenní sněhové bouři bylo možné uskutečnit pouze sjezd Grande Coulée z vrcholu Sanine (2564 m) na dohled od Středozemního moře.

V dubnu vyjela na dva týdny do Íránu pětičlenná severomoravská skupina. Po aklimatizaci v oblasti čtyřtisícového Tochalu se přesunuli do oblasti Damávandu (5671 m), kde po desetihodinovém výstupu za silné bouřky, větru a mlhy dosáhli klasickou cestou vrcholu. Poté sjeli z vrcholu s přespáním v 4200 metrech až k bivakům ve výšce 3000 metrů.

Duben si pro svůj pobyt na poloostrově Kamčatka vybrala i trojice David Šíma, Ondřej Jerhot a Šimon Budský. Hlavním cílem byl výstup a sjezd z aktivní a zároveň nejvyšší kamčatské sopky Ključevskaja (4750 m). Na sopku bohužel nebylo možné se dostat s lyžemi, výstup i sestup proběhl tedy pěšky. Na sousední neaktivní sopce Ploskaja Bližnaja (4057 m) se podařil český prvosjezd jednou z řady možností. V okolí Petropavlovsk-Kamčatského se jednalo o první Čechy, kteří sjeli na lyžích vulkán Korjaskij (3456 m) poté, co se ve vrcholové části znovu objevil sníh a led po uklidnění vulkanické aktivity v minulých letech.

Kamčatka, foto David Šíma

Skály

Po celý loňský rok bylo ústy snad všech lezců skloňováno jedno jméno: Adam Ondra.

Adam už se totiž nespokojil s opakováním nejtěžších světových cest či přelezáním již navrtných linií, ale začal tvořit sám. Výsledkem je nový stupeň obtížnosti – 9b+ francouzské klasifikace, což čistě teoreticky lze přepočítat na čistou dvanáctku ve stupnici UIAA. Průlomovou se stala cesta Change v norské oblasti Flatanger. Stejně napjaté se čekalo na průlom v lezení na první pokus. A protože nezkoušené linie v Evropě ubývají, „odskočil“ si Adam do americké oblasti Red River Gorge, kde se mu podařil flash cesty Southern Smoke Direct obtížnosti 9a (původně dokonce 9a+).

Za Adamem ční v tuzemsku obrovská propast, a přece se můžeme těšit ze skvělých výkonů dalších lezců. V roce 2012 si svou obtížnostní latku posunula juniorka Edita Vopatová cestou Desaster (10+) v německé Frankenjuře, ale také veterán Petr Resch, když ve 38 letech vylezl stropovou Barracudu (11-/11) v Bavorském lese.

Adam Ondra: cesta Change 9b+, foto Petr Pavlíček

Tradiční pískovcové lezení

Lezení na písku, International Trad Sandstone Meet, archiv Radka Liehnerta

Na našich tolik milovaných českých pískách se zase děly věci! Na levém břehu labského údolí souvisle bez odpočinku přešel Adam Ondra s velkým odstupem nejtěžší cestu u nás, loňský prvovýstup „To tu ještě nebylo“. Klasifikace pro souvislý přelez zní labských XIIb, francouzských 9a.

Ondra Beneš pak přidal další extrém „Betom“ XIc (8c francouzských).

O tom, že naše tradiční pískovcové lezení není jen o výkonech, se mohli přesvědčit účastníci International Trad Sandstone Meet, který uspořádal ČHS podle vzoru mezinárodních lezeckých setkání British Mountaineering Club.

Zahraniční lezci mohli za týden lezení v hojně míře vychutnat krásu adršpašských komínů, spár i rajbasů. Akce, která by se měla napříště konat v tuzemsku každé dva roky, se setkala s mimořádně pozitivním ohlasem účastníků i organizace UIAA.

Bouldering

Bouldering se v tuzemsku těší stále větší oblibě, přibývá jeho příznivců, hledají se (a nacházejí) stále nové lokality k jeho provozování. Občas se přitom bohužel zapomíná na přírodu a pravidla chování v ní. Určitě veliká výzva do budoucna.

Latka výkonnostního boulderingu se ustálila na víceméně standardní, ač nadále obdivuhodné, metě 8B, kterou u nás dosahuje stále více borců. Jediným, kdo dokázal tuto hodnotu překonat, byl v roce 2012 Adam Ondra, a to hned dvakrát: Hand-Jive a Blood Redemption, obojí v Norsku.

Z přelezů za 8B mají určitě největší váhu výkony Martina Stráníka v africkém Rocklands. Martinově síle neodolaly také pojmy světového boulderingu, jako je Madiba, The Vice nebo Quintessential. Velmi vážený je i OS přeлез vysokého 8A The Arc.

Martin Stráník, Rhino 7B+, foto Jan Chvála

Vrcholem každé závodní sezóny je mistrovství světa. To v roce 2012 se konalo v nádherné hale Bercy v Paříži. Lezení v zemi zaslíbené bylo dle očekávání skvělé.

Problémy byly snad pouze s kvalifikačním lezením na rychlost, ale ani ty nerozhodily našeho Libora Hrozu mladšího, který si v nervově vypjatém závodě „doběhl“ pro stříbro.

Bronz vybojoval v královském lezení na obtížnost Adam Ondra.

Za těmito špičkovými závodníky zeje v českém týmu výsledková propast, což neplatí pouze o MS samotném, ale ukazovaly to výsledky celého ročníku SP. Jediným, kdo se mimo vedoucí dvojici dokáže prosadit do první desítky je v boulderingu Martin Stráník, kterému to v Paříži bohužel nevyšlo. Rozhodně povzbudivé jsou však výkony juniorů P. Růžičkové, T. Svobodové, K. Nevělikové, J. Jeligy či T. Bintera, kteří se zlepšují závod od závodu.

Nahoře: Adam Ondra ve finálové cestě na obtížnost, foto Tomáš Binter ml.

Libor Hroza vpravo při závodě na rychlost, dole „stříbrný“ na stupních vítězů. foto L. Hroza st.

Závodní skialpinismus

Nahoře: Michal Štantejský na seniorské trati,
dole: Dominik Sádlo na trati kadetů,
vše ME ve francouzském Pelvoux, foto Pavel Jirsa

Obliba skialpinismu u nás v posledních letech stoupá, méně je však známo, že skialpinismus má i svoji závodní podobu – závody jednotlivců nebo družstev na vytýčených tratích. Závody světového poháru ve skialpinismu organizuje a zastřešuje teprve před několika lety založená Mezinárodní skialpinistická federace (International Ski – Mountaineering Federation), a vybraných závodů se pravidelně zúčastňuje i česká reprezentace. V roce 2012 si z našich reprezentantů nejlépe vedl teprve šestnáctiletý Dominik Sádlo, který přivezl dvě bronzové medaile ze závodu jednotlivců.

Vrcholem mezinárodní závodní sezony bylo Mistrovství Evropy ve francouzském Pelvoux, kterého se zúčastnila pětičlenná česká reprezentace, ve které opět „kraloval“ D. Sádlo. V úvodu ME jej sice nepřiměřená tvrdost rozhodčích odsunula „až“ na 6. místo ve sprintu a 4. místo v závodě jednotlivců, ale Dominik si vše vynahradil vynikajícím výsledkem ve verticalu, kdy získal po výborném výkonu stříbrnou příčku. Ostatní reprezentanti se umístili po solidních výkonech ve středu startovního pole a v celkovém hodnocení národů získali 9. místo, což vzhledem k tomu, že se jedná o doménu alpských zemí, není vůbec špatné.

V ČR se každoročně koná seriál závodů Českého poháru, v roce 2012 s názvem Scarpa Český pohár ve skialpinismu. Součástí seriálu pěti závodů, které se konají hlavně v Krkonoších, je i tradiční noční závod s příznačným názvem Noc tušených pásů, a samozřejmě také MČR, kde se vítězem kategorie mužů stal Michal Štantejský a kategorie žen Karolina Grohová, oba úspěšní reprezentanti.

Dominik Sádlo na třetím místě

Ledy a drytooling

Mirek Matějec, Law and Order M13+, foto Jan Višínský

Drytooling je mladá rozvíjející se disciplína, ve které se v uplynulém roce podařilo několik přelomových výkonů. Druhý ženský výstup objektivně nebezpečné cesty Illuminati (M11+, WI6+), navíc se všemi délkami vylezenými stylem OS znamenal pro Lucku Hrozovou rázný zápis do historie, byť opeřený omrzlými palci, které jí zkomplikovaly závěr závodní sezóny. Pozadu nezůstal ani Mirek Matějec, který zopakoval cestu Law and Order M13+ v Diebsöfenu, po Lucii Hrozové druhý náš lezec, který ji dokázal vylézt.

Lucie Hrozová zaznamenala skvělé výsledky v závodním drytoolingu. Poprvé v historii získala pro naše barvy stříbrnou medaili v závodech světového poháru v Kirově, kde zužitkovala svou zkušenost v lezení v přírodním ledu. Bronzová byla v Cheongsongu a Champany-en-Vanoise, kde již již sahala po zlatě, chyběla jen troška štěstí. V celkovém pořadí Světového poháru získala 4. místo.

Stoupající výkonnost prokázal Mirek Matějec. V závodech Světového poháru v Busteni jen těsně nepostoupil do finále a obsadil deváté místo. Uvážíme-li dlouhodobou stagnaci našich mužů, je to výborný výsledek.

Lucie Hrozová ve druhé délce Illuminati, foto Libor Hroza

ČHS a mládež

Sledovat mladičké pavouky peroucí se s nástrahami stěn větších i menších je zkrátka radost.

Jsme rádi, že i Český horolezecký svaz umí svou kapkou přispět. ČHS poskytuje již tradičně podporu v podobě grantů oddílům, které se starají o mládež – pořádají pro ně horotábory nebo soustředění, vedou lezecké kroužky, pořádají soutěže apod.

Peněz na tuto oblast v posledních letech moc nebylo, přece jen výpadek Sazky byl znát, ale situace se v letošním roce naštěstí zlepšila. Granty mládeže finančně podpořil hlavní partner ČHS HUDY sport a.s., a na podporu akcí pro mládež bylo navíc nasměřováno 100 000 z navýšené dotace od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

„Tradiční“, každoročně vyhlašované granty mládeže využilo 12 oddílů ČHS, mezi které bylo rozděleno zhruba 75 tisíc Kč. Částky od cca 4 do 8 tisíc Kč využily oddíly na horolezecké tábory nebo soustředění na skalách, na podporu činnosti lezeckých kroužků včetně nákupu horolezeckého materiálu, nebo na propagaci lezení mládeže např. v podobě dne otevřených dveří na lezecké stěně.

Božena Valentová

foto K. Hegr

foto nad sebou P. Vrána

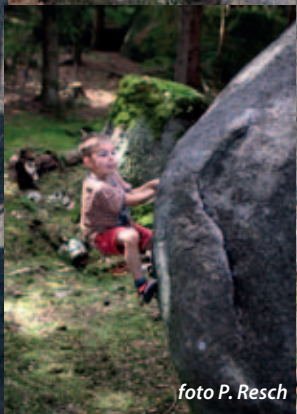

foto P. Resch

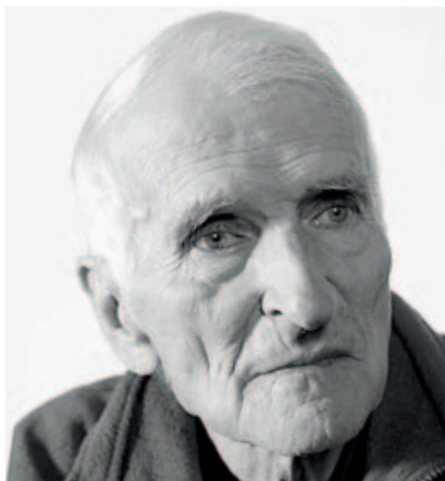
foto P. Resch

HUDY

www.hudy.cz

Jiskry v očích ... a vzpomínka na Radana Kuchaře

Zážitky jsou němí svědkové našeho konání, jež s různým stupněm naléhavosti ukládáme do své paměti. Dokonce některé z nich mají v našich očích stále neblednoucí obraz i přes přetočená léta v kalendáři. Jak to? Čím je daná důležitost? A proč si ukládáme především na první místo ty drsné momentky života, které jsou spojené se strádáním, utrpením, strachem, které bez mrknutí vytlačí příjemnější okamžiky, jež jsou provoněné sluncem a pohodou? Je snad proto, abychom se jim v budoucnu dokázali už s jistotou vyhnout a předem nás varovaly? Asi, jo. Nicméně potom vytane na mysl téměř utajená otázka, jaká vnitřní pohnutka vede některé z nás k cyklickému opakování těch vypjatých chvil, které nemůžou přinést nic jiného než našponované okamžiky, které se uloží s kolikem děsivého hluboko do mozkových závitů. Odpovědi jsou nejspíš jenom dvě. Buď trpí daný jedinec psychickou poruchou a neuvědomuje si plně své chování, nebo je tanec na ostří nože natolik svrbivě lákavý s pofidérní odměnou na konci, že nelze odolat.

„Musíme pečlivě jistit, ale není za co. Cepín v sypké hmotě nedrží. Prvolezec proto vždy na stanovišti chvíli kutá nohama a rukama ve sněhu, pak se tiskne

do vyhrabané nory a odtud dobírá spolulezce. Větší pád by tímto způsobem nebylo ovšem možné udržet, proto nesmí nikdo spadnout. Věříme si. Nepřetřžitě hrozí, že se celý svah sesune a že zmizíme někde v trhlinách pod severní stěnou. Je to krajně lavinový terén. Přece se však dočkáme jeho konce. Svah se před námi svírá v táhlý vodorovný hřeben, který nedaleko klesá již k východu. Jsme na hlavním vrcholu Uparisíny 6250 metrů vysoko. Dosáhl jsem vrcholu své nejkrásnější hory...“ Z knihy 10 velkých stěn R. K. – kapitola: Hora, kam ani pták nedoletí.

Radan Kuchař, Otova věž

Z propůjčených Radanových slov i po téměř padesáti letech naprosto sálá živoucí radost, postavená na obavách, vzrušení a momentu euforického uvolnění. Krásné potvrzení teorie, kde v dané chvíli nemusí být zážitek „dobrý“, ale především silný. O zbytek se postará již čas. Jelikož i tyto tvrdé vybojované chvíle se zaobalí do měkkého županu, kde špatné vzpomínky zmizí a zůstane akorát vý-

hled na majestátné stříbrné vrcholy s nekončícím panorámamem hor. Ten, kdo jednou zažil osamělou ledovou krásu na vršku, kdy mu celá země leží u nohou, na místě, kde není nic než vítr bičující do tváří, tak stál již na rozcestníku světů. Dole v údolí čeká život, ale právě tady nahoře, je plně uvědomění pulzujícího bytí.

„Holýma rukama se zachycuji za rampouchy a nepatrné chyty v ledu. Prudce oddechují a cítím, že jde o všechno. Všude se řine voda a zalézá mi do rukávů. Výstup je nesmírně těžký a exponovaný. Připomíná lezení na pískovci obalené ledem. Jsme na nejhorším místě stěny. Musíš, musíš, nutím se. Led pálí do rukou a železa kloužou. Na Zdena se drolí ledová drť. Tak tohle je Eiger, honí se mi hlavou. Přitom mi na mysl vyskakuje německá věta: Jetzt hast du das Klettern an Grenzen der menschlichen Möglichkeiten gesehen. Teď si poznal, co je to lezení na hranicích lidských možností. Rvu se o každý centimetr, burcuji všechny síly, zarputile zatínám přední hroty želez do ledové plotny. Do bot mi zatéká, nohy bolí. Přestávám vnímat cokoliv jiného, než příkaz vůle: musíš!“ Z knihy 10 velkých stěn R. K. – kapitola: Stěnou věčného stínu

Pokusit se psát něco zajímavého o lezení je téměř nemožné, pokud se náš pohled zúží pouze na samotnou činnost. Radan měl v sobě dar od pánoboha nejen v podobě lezecké virtuozity, která z něj dělala hvězdu své doby, ale i schopnosti přenést kus z jeho zážitků skrze slova do našich domovů a dát nám tím pocit přímého účastníka popisovaných událostí. Mě jeho lidské vyprávění zastihlo až o dvě generace později. Přesto jsem se pod peřinou potil strachy, jak to celé dopadne, když prolézal devadesátimetrový kout na Petit Dru, nebo míxovou Montblanskou hruškou, bez sebemenšího pocitu časové propasti od uběhlé doby. Právě teď to lezl a já sním.

Takže není nakonec žádným složitým rozuzlením, že se naše životy nakonec protnulý. Setkal jsem se s Radanem několikrát, přitom poprvé jsme si

měli možnost pořádně popovídat až v jeho chaloupce na Hrubé skále. V té době už byl vrásčivým kmetem, přesto na dosah jednoho metru seděl pro mne stejný hrdina s ostrými rysy, takový, jakého jsem si pamatoval z fotek z mých dětských let. Únava stáří si vyžádala již své, jakmile jsme ale zabrouzdali na lezení, tak v jeho stařeckých očích se zažehnul plamen a cítil jsem jeho hlad po výšních, po místech které miloval a obětoval mu velký kus života. Tentokrát jsem byl já nositelem těch nových zpráv a zážitků, přitom stařec se ptal a ptal. Byl jsem šťastný, že můžu přinést čerstvý vzduch z dalekého Afghánistánu do malé chaloupky a oživit jeho vzpomínky.

Bohužel naše setkání v minulém roce bylo i to poslední. Radanův čas vyměřený pro tento život dospěl do svého konce. Budu na něho vzpomínat jako na vzor, který ovlivnil můj lezecký život. Díky Radane za příjemná setkání a ještě jednou díky za nádherné zážitky, které díky Tvé knize „10 velkých stěn“ nikdy nezestárnou.

*Mára Holeček,
portrét Radana, foto M. Linhart,
ostatní foto z archivu B. Svatoše*

Radovan Kuchař

1928 – 2012

- prvovýstupy na písku v oblasti Českého ráje
- prvovýstupy a první zimní přelety v Tatrách
- v Alpách se zařadil přelety velkých stěn mezi světovou elitu té doby (50–60 léta), například Eiger, Grandes Jorasses, Petit Dru, Cima Grande atd.
- velkých prvovýstupů se dočkal i ve velkých horách Kavkazu, jako prvovýstup na Nakratau, Donguz Orun, Dychtau, nebo již zmiňovanou Uparisínu v Hindúkuši
- v roce 2001 byl anketou sportovec roku vyhlášen horolezcem uplynulého století

Kouřová cesta na Daliborku, R. Kuchař u kruhu

Rozhovor s Adamem Ondrou

Adam Ondra v roce 2012 posunul laťku světového lezení ve skalách. Jako první muž naší planety přešel cestu obtížnosti 9b+ (XI UIAA) a stejně tak jako první na světě přešel cestu obtížnosti 9a (XI UIAA) na první pokus bez předchozího zkoušení. Konkrétně se jednalo o cesty „Change 9b+“ ve skandinávské oblasti Flatanger a „Southern smoke direkt 9a“ stylem flash v americkém Red River Gorge. K tomu další dlouhá řada 8c+ OS a francouzských devítek s rychlými přelety. Prakticky na celém světě. Na titul mistra světa však ani tato famózní forma nestačila. V Paříži se v lezení na obtížnost musel sklonit před specialisty Kanadánem Sean McColem a rakouským vítězem Jakobem Schubertem.

Adame, ve druhé polovině uplynulého roku sis vyzkoušel, jaké to je, jenom lézt. Bez školy, bez pravidelného režimu. Tak jaké to je? A nesvádí to k lenosti?

Otevřely se mi horizonty. Najednou si můžu ukázat – chci tam – a můžu tam jet. Míst, které bych rád navštívil, je obrovské množství. Projektů mám nespočítaně. Ale abych nějaký potom vylezl, je potřeba taky trénovat, což je někdy těžké, ale motivace je velká. Zároveň vím, že tento rok jsem se možná nedostal do nejlepší možné formy, protože jsem cestoval a netrénoval jsem tolik, jak bych mohl, ale vybral jsem si zlatou střední cestu mezi tréninkem a „užíváním si“ na skalách. A myslím, že i tak se výsledky dostavily dost dobré. V tréninku samotném to má svoje výhody. Člověk má čas si jít po tréninku zaběhat, protáhnout a jít spát v normální hodinu místo ležení v knížkách dlouho do noci. Ale samozřejmě na druhou stranu, když lezení nejde, mám o to víc času se tím znepokojovat.

Většinu roku si ve skalách trávil, oproti té sezóně předchozí, navázán na laně. S kým lezeš nejčastěji, s kým nejraději a vůbec, jak je těžké sehnat někoho, kdo s tebou procestuje půlku světa?

Většinu léta v Norsku jsem strávil s přítelkyní Inkou. Je do lezení zapálená a motivujeme se navzájem. Jinak ona je školou dobrovolně povinná, takže ve

školním roce cestovat příliš nemůže a musím shánět spolulezce různě. Málokdo může na více než dva týdny někam odjet. Rád lezu se sestrou Kristýnou, jejím přítelem, Álou Rozsypalem, Kubou Kovačikem, pár italskými kamarády... S těmi nejlepšími ze zahraničí se špatně domlouvá, většinou mají svoje plány. Já mám momentálně plány spíše na děláni prvovýstupů, do čehož se nikdo nehře, protože každý radši utrhne lehce nalezené čísílko v rozvinutějších oblastech.

Kde na světě se ti vůbec nejvíc líbilo. Jednak po stránce lezecké, ale i krajina a lidé...

Norsko mi rozhodně přirostlo k srdci. V té zemi dýchá něco uklidňujícího a zároveň rajčujícího. Příroda je bomba, lidé jsou příjemní, už jen proto by to stálo za to tam jet. Když se k tomu přidá jedna z nejlepších jeskyní, kterou jsem viděl, a nesmírný potenciál k objevování dalších skal, tak není divu, že se tato země stane mým přechodným letním bydlištěm na pár let dopředu. Red River Gorge v USA či Španělsko jsou co do kvality lezení velmi srovnatelné s Norskem, ale příroda mi tam tak nepřirostla k srdci.

Mohl bys srovnat, jak se ve světě řeší řekněme modernější přístupy s tradicionalističtějšími postoji (USA, Anglie...) třeba ve srovnání s problematikou používání Mg na českých pískách?

Jsou oblasti tradiční, kde nikoho nenapadne nic navrtat, i když jsou nějaké cesty nezajistitelné. Pak jsou oblasti smíšené, kde se přirozeně zajistitelné linie lezou po vlastním, a co nejde, tak se vynýtují. A pak jsou oblasti sportovní. Myslím, že to celkem funguje, i když se samozřejmě všude na světě klasičci dohadují, myslím, že už to je relativně překonané. Každý si najde to svoje. A to se podle mého názoru týká i našeho písku. Jen zde horká debata pokračuje již třetí desetiletí.

Hodně času ses věnoval práci na nejrůznějších projektech, kde je zapotřebí mezi pokusy odpovídat. Jak to jde dohromady s nutností trénovat?

foto Tomáš Binter ml.

Je to o prioritách. Nelezu patnáct 9áčků za rok jako dřív. Podřizuju do jisté míry trénink projektům. V podstatě trénuji (ať už na skalách či doma), nebo se věnuji projektům. I když by to samozřejmě šlo posunout ještě dále, jako třeba 9 měsíců ladit formu přesně na projekt, analogicky jako sportovci trénují na závody, ale já si razím cestu někde uprostřed. Tak, abych něco vylezl (nebo předpokládal, že něco vylezu), ale zároveň mě to bavilo.

Svět je díky tobě bohatší o nový stupínek obtížnosti. Tím ses tak trochu vytěsnil mimo okruh ostatních lezců, mimo svět hotových cest. Kolik je potřeba přelézt cest za 9b+, aby sis troufl proložit i tuto hranici? Nebo bys výjimečné cestě dal třeba 9c i přesto, že stupeň 9b+ vlastně ještě není etablovaný. Mluvíš zejména o tvé nejnovější „hrůze“, kterou jsi navrtal ve Státech. Za kolik bude? Prý čtyři 8B+ Fb za sebou.

Nikde není psáno, že je potřeba vylézt x cest ve stupni 9b+, aby člověk mohl vylézt 9c. Je to také o tom, co tomu člověk obětuje. To, že udělám těžší

Adam Ondra: cesta Change 9b+, foto Petr Pavlíček

cestu než Change neznamená, že bude automaticky 9c. Rozdíl tam musí být výrazný, ovšem i to slovo výrazný je vždy subjektivní. Důležité je, aby každý ve vsí upřímnosti (a to především) zhodnotil všechny faktory a rozhodl se k výslednému číslu s pocitem co nejobjektivnějšího ohodnocení, ne jen proto, abych snad uspokojil sponzory nebo něco podobného. Na rovinu říkám, že s momentální formou na 9c nemám. 9b+ musím nacvičovat dlouhé týdny, kdybych nacvičoval něco dlouhé měsíce, forma by šla zákonitě komínem ven. Na přeledení 9c se musím výrazně zlepšit, jako například na vylezení projektu ve Státech. Něco jako čtyři 8B+ nad sebou zatím není v mých silách.

Jak moc byla důležitá tvoje cesta do USA z hlediska renomé tebou udávaných stupňů obtížnosti. Mluvím zejména o pochybnostech americké boulderingové špičky o tvém loňském prolomení stupnice v boulderingu. Byl jsi první, kdo začal otevřeně mluvit o 8C+.

V USA jsem navštívil pouze oblast s lanem Red Ri-

ver Gorge, kde mi klasifikace přišla dost měkká, to ovšem nemusí znamenat, že v ostatních oblastech USA to bude stejné. Ale určitě jsem měl jakýsi vliv na to, aby se i ostatní neschovávali za příjemná čísla v průvodci a upřímně vyšli s pravdou na povrch. V boulderingu mám jinou pozici. Je to disciplína, které se příliš nevěnuji, tudíž nemám takový přehled v klasifikacích. A na to někteří naráželi v loňském roce, když jsem začal mluvit o 8C+. Možná se mýlím, ale já jsem to takto cítil a tudíž jsem se vyjádřil takto. Ve snaze o co neupřímnější a neobjektivnější klasifikaci jsem dospěl k tomu, že Terranova v Moravském krasu a Gioia v Itálii jsou 8C+. Ale stále mám na paměti, že i toto je jen můj subjektivní názor.

Netajíš se tím, že si na rok dáš pauzu od závodů. Přesto se k nim vrátíš. V Paříži jsi na MS vybojoval bronz v nejprestížnější, a tudíž asi nejobtížnější disciplíně v „lezení na obtížnost“. Osobně si myslím, že je to skvělý úspěch pro, řekněme, „nespecialistu“. Ale přeče, v čem jsou Jakob nebo

Sean lepší? Teď tě převálcovali i na jedné boulderingové exhibici. Vždyť i ty už sázíš shyby na jedné ruce...

Asi jich sázím stále málo oproti nim... Co se týče obtížnosti, je to jiný sport než lezení venku. Je tam potřeba velmi speciální silová vytrvalost, která není na skalách téměř nikdy třeba. 50 kroků bez odpočinku, typická cesta lezená na závodech, na skalách téměř neexistuje. Kroky jsou na skalách těžší, ale jsou mezi nimi odpočinky. Ale je to výzva, motivuje mě to. Jen teď si chci od toho dát pauzu a v roce 2014 se do toho about pořádně, i přesto, že pro to obětují skalní sezónu. Víím ale, že bez toho vítězít dneska nejde. Od roku 2009, kdy jsem vyhrál světový pohár, se úroveň několika siláků rapidně zvedla. Co se týče boulderingu, tak prostě víím, že v určitých typech bouldrů na siláky nemám. Ale pracuju na tom, campusuju a je to znát. Na oně boulderové exhibici bych si před dvěma lety ani neškrtl.

Malinko odbočím od lezení, ačkoli jen kousek. Máš představu, kolik peněz se podařilo vybrat na tebou zaštitěném projektu „climb for life“?

Climb for Life nemá za cíl vybrat co nejvíce peněz, tato iniciativa potřebuje pouze minimální peníze k tisku reklamních materiálů. Jejím cílem je informovat o tomto problému a přesvědčit co nejvíce lidí, aby se zapsali do registru potenciačních dárců. A statistika, koho přesvědčilo „Climb for Life“, se nevede. Ovšem víím minimálně o dvou lidech, kteří se díky Climb For Life zapsali do registru, darovali kostní dřeň a zachránili život. I jen pro ty dva životy to stálo za to.

A na závěr trochu k tvým plánům, o nichž tak „rád“ hovoříš. Kdy se dočkáme nějakého big wallového kousku?

Zatím je prioritní popolezání do několika desítek metrů nad zemí. Momentálně nemám v hlavě žádný pěkný plán k zopakování nějakého big wallu, v budoucnu bych spíše rád udělal prvovýstup v pěkném stylu, odspodu, s co nejmenším množstvím nýtů... A k tomu ještě musím nasbírat zkušenosti v nižších sférách.

Ptal se Petr Resch

Děni v horolezeckém „úřadě“ probíhalo jako obvykle: Průběžná distribuce členských průkazů, nabídka cestovního pojištění a kombinovaného členství ČHS – OEAV, valná hromada, na které byl zvolen nový výkonný výbor se staronovým předsedou Zdeňkem Hrubým (členové Jan Bloudek, Petr Resch, Karel Berndt, Andrzej Kurowski, Jiří Šťastný a Jan Zozulák) a upraveny členské příspěvky (zavedení kat. juniorů a zrušení vstupních poplatků), úpravy nového webu (grafika a možnost objednávání průkazů a pojištění přes web), který byl spuštěn v lednu 2012, a k tomu řešení všech provozních záležitostí, bez kterých by ČHS nemohl fungovat. Výkonný výbor zasedal během roku devětkrát.

Finanční vyhlídky roku 2012 nebyly, v důsledku „pádu“ Sazky, příliš dobré. Situaci se však podařilo konsolidovat (i díky novému vedení ČSTV, ve kterém hájí zájmy „malých“ neolympijských sportů i Zdeněk Hrubý), takže valná hromada mohla schválit rozpočet ve výši 6. 374 tisíc Kč. Zvýšení rozpočtu bylo umožněno i podporou ze strany partnerů ČHS, od nichž jsme získali cca tři čtvrtě milionu Kč a více než půl milionu ve formě věcného plnění. V průběhu roku bylo, díky navýšené dotaci od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, rozděleno na různé projekty oddílů a komisí ČHS dalších cca 900 tisíc Kč.

V průběhu roku probíhala pod vedením Metodické komise školení a doškolení instruktorů ČHS, kterých má ČHS nyní 199. V dubnu byl na Vysočině zorganizován Metodický víkend ČHS pro širokou lezeckou veřejnost a na podzim se konal již tradiční Pelikánův seminář věnovaný horské medicíně, záchraně v horách, první pomoci apod. V Ostrově se uskutečnil horolezecký tábor pro mládež zaměřený na lezení na písku. Mládež byla již tradičně podpořena prostřednictvím grantů na oddílové akce, v celkové částce cca 80 tisíc Kč. V září se v Adršpachu konalo mezinárodní lezecké setkání s názvem Trad Sandstone Meet, které ČHS uspořádal pro horolezce z členských federací UIAA.

Na údržbu skal, tj. především na výměnu jištění, aby bylo lezení bezpečné, bylo v rozpočtu vyčleněno 1.300 tisíc Kč, z nichž naprostá většina byla použita na nákup materiálu. Kontrolu a výměnu jištění a celkovou údržbu skal prováděli členové oblastních vrcholových komisí a správci skal zdarma nebo za malé odměny, za což jim patří velký dík. Skalních oblastí se samozřejmě týkala také jednání s orgány ochrany přírody: Získali jsme nové povolení pro lezení v NPR Kaňon Labe, průběžně jsme jednali o podmínkách lezení v Tiských stěnách a podali jsme žádosti o nová povolení lezení v Jizerských horách, v NPR Broumovské stěny a NPP Polické stěny. Také údržba skal byla podpořena granty ČHS, rozděleno bylo cca 40 tisíc Kč.

Závodní sezónu zahajovali skialpinisté (Scarpa ČR ve skialpinismu), jejichž největším úspěchem je stříbro juniora Dominika Sádla z ME v Pelvoux. Konal se světový pohár v drytologu, ve kterém Lucie Hrozová obsadila 4. místo. Na jaře se rozběhly seriály závodů ve sportovním lezení dospělých (ČP v lezení na obtížnost, na rychlost, adidas ČR v boulderingu) i mládeže (Tendon ČR mládeže v lezení na obtížnost, ČP mládeže v lezení na rychlost, Tendon Cup regionální pohár mládeže v lezení na obtížnost). Na mezinárodních závodech dosáhli nejlepších výsledků Libor Hroza (stříbro v lezení na rychlost na MS v Paříži) a A. Ondra (bronz z lezení na obtížnost na témže MS).

Na konci prázdnin proběhlo v rámci Mezinárodního horolezeckého filmového festivalu v Teplicích nad Metují slavnostní vyhlášení soutěže ČHS Výstupy roku. Ocenění Výstup roku, udělované v osmi kategoriích, si odnesli P. Vrtík s M. Doležalem za prvovýstup Alps Angels (M7/A1, kat. hory pod 6000 m mixy a ledovcový charakter), A. Ondra za prvovýstup To tu ještě nebylo (XIIb) a za prvopřelezy Gioia (8c+) a Perlorodka (9a+), (kat. sportovní lezení pískovcové i nepískovcové a bouldering), a L. Hrozová s M. Matějcem za přelez Illuminati (M11+, kat. mixy a ledy). Na Výstupy roku navázala anketa Horolezec roku, kterou organizuje ČHS a společnost ALPY, a jejíž výsledky jsou vyhlášeny na Mezinárodním festivalu alpinismu. V anketě zvítězil, podle všech očekávání, Adam Ondra (To tu ještě nebylo – XIIb prvovýstup; Perlorodka – 9a+ první přelez; Jungle Boogie – 9+ první přelez; 3. místo na MS v lezení na obtížnost), následovaný P. Vrtíkem a M. Doležalem (prvovýstup Alps Angels M7/A1) a na třetím místě L. Hrozovou a M. Matějcem (Illuminati M11+).

Božena Valentová

adidas

adidas terrex

obuv terrex fast r

Podešev TRAXION™ ze speciální pryže CONTINENTAL® nabízí ještě lepší grip. Na zaslouženou přestávku dorazíte dřív.

adidas.com/outdoor

Continental®

Závody mládeže **TENDON** 2012

Závody mládeže v lezení na obtížnost pod značkou Tendon jsou stálíci české závodní scény. Zásluhu na tom má především firma Lanex, a.s., které značka Tendon vyrábějící lana patří a která se již před více než deseti lety rozhodla zaměřit svoji podporu (ceny pro vítěze, lana pro závody) na mládež a její soutěživost.

Letošní rok ovšem přinesl do zaběhlé koncepce mládežnických závodů změny, protože firma Lanex se rozhodla podporovat nejen oblíbený Tendon Cup pro začínající a středně pokročilé lezce do 16 let, ale také „1. ligu“ mládežnického lezení - Český pohár. Od letošního roku jsou tedy „Tendony“ dva: Tendon Cup regionální pohár, který je pokračovatelem tradičního Tendonu Cupu, a Tendon Český pohár mládeže, oba v lezení na obtížnost.

Do Tendon Cup regionálního poháru přibyla kategorie „mini“ pro děti do devíti let, počet závodů byl snížen na šest s jedním finále, mladší kategorie mohou lézt top rope - vše s cílem posílit zaměření těchto závodů na ty, kdo si chtějí vyzkoušet, co znamená závodní sport. Závody se konaly ve Vyškově, Jeseníku, Lanškrouně, Praze, Sobotce a v Trutnově, kde byli vyhlášeni celkoví vítězové tohoto seriálu závodů. S těmi nejlepšími, kteří v celkovém hodnocení Tendon Cup regionálního poháru stanuli „na bedně“, bychom se měli setkat v příštím roce ve vyšší soutěži, tedy v Tendon Českém poháru mládeže.

Vítězové Tendon Cup regionálního poháru mládeže

Věkové kategorie	Chlapci	Divky
E (nar. 2003 a mladší)	Jan Šimůnek	Eliška Bolenová
D (nar. 2002 – 2001)	Jakub Skoupý	Anna Deuserová
C (nar. 2000 - 1999)	Pavel Adam	Tereza Kostecká
B (nar. 1998 – 1996)	Denis Pail	Klára Halmo

Tendon Český pohár mládeže, jehož součástí je i mistrovství ČR mládeže, je určen pro ty, kterým to opravdu leze a se závoděním to myslí vážně, a závodí v něm i členové reprezentace. Letošní pohárové závody se konaly v Jablonci nad Nisou, v Jičíně, Pardubicích, Písku, v Chocni, s mistrovstvím ČR ve Svitavách a finálovým závodem v Praze.

Vítězové MČR - Tendon Český pohár mládeže

Věkové kategorie	Chlapci	Divky
D (nar. 2001 a mladší)	Lukáš Doleček	Hana Křížová
C (nar. 2000 - 1999)	Vojtěch Vlček	Veronika Peltrámová
B (nar. 1998 – 1997)	Petr Klíner	Jana Vincourová
A (nar. 1996 – 1995)	Petr Čermák	Andrea Pavlincová
J (nar. 1994 – 1993)	Roman Kučera	Eva Křížová

Vítězové Tendon Českého poháru mládeže

Věkové kategorie	Chlapci	Divky
D (nar. 2001 a mladší)	Lukáš Doleček	Hana Křížová
C (nar. 2000 - 1999)	Vojtěch Vlček	Veronika Peltrámová
B (nar. 1998 – 1997)	Vojtěch Sedláček	Jana Vincourová
A (nar. 1996 – 1995)	Petr Čermák	Tereza Svobodová
J (nar. 1994 – 1993)	Roman Kučera	Eva Křížová

Božena Valentová

Lucie Hrozová, Jan andriani M13 + Diebsfren, Rákosko ■ Foto: Mirka Matejka

singling rock

partner

**Českého
horolezeckého
svazu.**

www.singlingrock.cz

makak

Lezecké stěny & chyty

info@makak.cz

tel: 483 318 359

www.makak.cz

Dneska stálo za to si přivstat.

Cestovní pojištění UNIQA

- Výhodné balíčky pojištění
- Bohaté asistenční služby
- Jednoduché sjednání
- Nepřetržitá asistence

www.uniqa.cz

Pojišťovna UNIQA, a.s., nabízí členům ČHS cestovní pojištění, které poskytuje ochranu při provozování horolezectví, skialpinismu a dalších outdoorových sportů. Jeho součástí je pojištění léčebných výloh, asistenčních služeb i záchranné práce např. v horách.

VERTICAL
TRADE

www.vertical.cz

Mountain
House

PETZL

MSR

MONTANE

platypus

THERMAREST

Specialista na dovoz a distribuci nejvyššího kvalitního vybavení pro horolezectví, kemping a turistiku. Oficiální zástupce Petzl pro Českou a Slovenskou republiku - velkoobchodní prodej, poradenství, školení, záruční a pozáruční servis.

Vzpomínka na Zuzanu Hofmannovou

rozená Charvátová, • 15. 6. 1959, zemřela 31. 7. 2012

„Zuzana Hofmannová vystoupila v úterý 31. 7. 2012 na Broad Peak, ale nesestoupila“. Jen chvíli jsem se mohla radovat z první půlky věty, než mi došel význam té druhé. Strohá zpráva na expedičním webu Pavla Matouška sdělovala zároveň, že výprava opustila základní tábor. Zatrnulo všem, kteří Zuzku znali, ať již osobně, nebo zprostředkovaně jejími zápisy do naší horolezecké historie. Naděje, která umírá poslední, tady ale nebyla nic platná.

Broad Peak, její čtvrtá dosažená osmitisícovka, se stala zároveň místem jejího posledního odpočinku. Nechce se mi použít slovo hrob, protože v pokoji odpočívá tam, kde to měla nejradši, vysoko v horách. Nevíme, zda se jí stalo osudnou proslápnutá převěž, chybný krok, ztráta pozornosti, či přílišné vyčerpání. Víme jen, že už není, ačkoliv tomu stále tak trochu ještě nevěříme.

*Zuzka, Gasherbrum I. cesta z C2,
foto archiv Aleny Čepelkové*

Zuzka se stala se čtyřmi dosaženými osmitisícovými vrcholy naší nejúspěšnější himálajskou horolezkyní, a troufám si říci, že jednou z mála u nás, ke které slovo „horolezkyně“ bez výhrad patří. Všechny vrcholy dosáhla bez kyslíku a pomoci nosičů. Byla vždy tahounem, nikdy ne tím, kdo by se chtěl nechat jen vézt.

Mohla si to dovolit – lezeckou techniku a zkušenosti sbírala od svých šestnácti let, kdy začala s lezením na písku. Lezení ji naprosto uchvátilo a začala se mu intenzivně věnovat. Spolu s nastupující silnou generací severočeských lezců získala potřebnou techniku na pískovcových skalách u nás a v Sasku, a přes letní i zimní Vysoké Tatry pokračovala do Alp. Je pravdou, že pro tuto horolezeckou generaci byla silnou motivací k provádění co nejobtížnějších výstupů nominace do reprezentačních družstev, a tím i možnost výjezdů do zahraničních velehor; pro Zuzku to ale rozhodně nebyl nejsilnější motiv. Chtěla prostě lézt a dělat to co nejlépe, a k tomu patřila i ambice být naprosto soběstačná. Výstupy prováděla ve smíšených i čistě ženských družstvech, první „bombou“ byl 1. zimní průstup Cesty přátel v severní stěně Civetty s J. Důbalem, J. Nežerkou a S. Šilhánem, následovala SV stěna Piz Gemelli (J. Šimon, L. Škalda). O rok později vznikl úspěšný ženský tým s Alenou Stehlíkovou (Čepelkovou), vylezly spolu mj. Chergianihio pilíř na Ťu-ťu (Kavkaz, léto 1981), Žehličku“ na Piz Gemelli (zima 1981), Anglickou cestou na Piz Badile (zima 1981), Spigolo del Velo na Cima della Madonu (Dolomity, zima 1984) – vše první průstupy v čistě ženské dvojce. Vrcholem byla účast na průkopnické expedici Jiřího Nováka v roce 1984, která uskutečnila prvovýstup obrovskou panenskou západní stěnou Dhaulágiri. O rok později se Zuzaně společně s Blankou Danihelkovou (Nedvědíckou) a Polkami Ewou Szozesniakovou, Ewou Paniewiczovou a Amálií Kaploniakovou podařil prvovýstup v SZ

Broad Peak

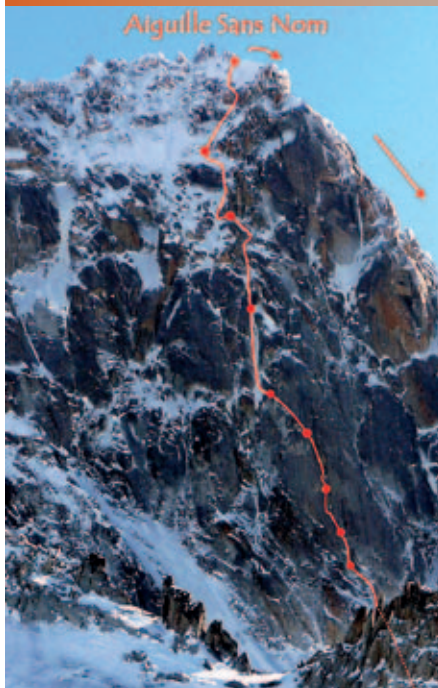
stěně Huascaránu (6. – 15. 7. 1985); s Blankou si o rok později připsaly Fréneyský pilíř na Mt. Blanc (1986). Zuzana se vrátila na Huascarán podruhé v roce 1987 a své zkušenosti zúročila opět drsným výstupem SZ hřebenem Italskou cestou, tentokrát v mužské společnosti F. Koláře, V. Hajného a J. Štastného.

Nedá se rozhodně říci, že by pro Zuzanu jiný život než horolezecký neexistoval. Vdala se za Jana Hofmanna, stala se matkou jednoho syna, na lezení si vydělávala nejprve výškovými pracemi a pak jako vedoucí prodejny Hudy sport v Ústí nad Labem. Skály, kolo, potápění, voda, chalupa v Ostrově, bylo toho mnoho, co jí zajímalo a měla ráda. Přes příjemné prožitky na vyhřátém písku ji však postupně stále více začaly přitahovat vysoké hory, a k těm nejvyšším se vrátila impozantní cestou:

- 2000 *Pik Lenina (7 134 m n. m.), Pamír*
- 2002 *Chan Tengri (6 995 m n. m.), Ťan-Šan*
- 2003 *Pik Korženěvské (7 105 m n.m.),
a Pik Kommunizma (7 495 m n. m.), Pamír*
- 2004 *Šiša Pangma (8013 m n.m.)*
- 2005 *expedice na Nanga Parbat
cestou H. Buhla, vrchol nedosažen*
- 2006 *Manaslu (8163 m n. m.)*
- 2007 *exp. Gasherbrum I. (vrchol nedosažen)*
- 2008 *Tukuče II (6850 m n. m),
neúspěšné Dhaulágiri NC)*
- 2009 *Cho Oyu (8201 m n. m.)*
- 2011 *Spantik (7027 m n. m.,
neúspěšný pokus na Nangá Parbat)*
- 2012 *Broad Peak (8047 m n. m)
Zuzko, odpočívej tam v pokoji.*

Alena Čepelková

Alpes Angels

Francie, Chamonix, Mont-Blanc masív, severní stěna Aiguille Sans Nom, prvovýstup „Alpes Angels“, 13. 3. – 15. 3. 2012, Pavel „Bača“ Vrtík, Milan „Mejla“ Doležal, 1200 m, M7/A1 (sportovní klasa nejtěžší délky a pár hákocích kroků po dobrém jištění).

Vrchol Aiguille Sans Nom (3982 m. n. m.) se tyčí v hřebeni táhnoucím se z věží Dru na Aiguille Verte. Jeho severní stěna stoupá z ledovce Nant Blanc. Spodní část stěny tvoří obrovský skalní masív podpírající visutý ledovec, jenž přechází ve strmu skalní stěnu posetou smrkanci ledu.

Do sedmdesátých let minulého století měla tato stěna pouze dva výstupy od mistra Armanda Charleta (ne, to není ten, co založil Charlet-Moser patřící dnes pod Petzl, to byl Jermarn Charlet). Potom nastoupili angličtí specialisté Joe Brown (skála) a Tom Patey (mixové lezení). Jejich cesta je v této stěně i dnes (ve své originální linii) velmi vážnou cestou. Skutečným milníkem moderní doby však byl výstup, který uskutečnili v roce 1978 Patrick Gabarou se svým nevlastním bratrem Philipem Silvy. Skalní lezení 6c/A2 (volně M8) ve spodní části a obtížné mixové lezení v části horní dělají z této cesty jednu z výzev moderního alpinismu. A poté se na scéně objevila další velká jména: Simon Richardson, Stevie Haston, Francois Marsigny, Mark Twight, Scott Backes, Valerij Babanov, Andy Parkin, Jules Cartwright, Nick Bullock, Christoph Dumarest... tento výčet vypadá jak telefonní seznam těch nejlepších alpinistů posledních let. Linka vylezená dvojicí Mark Twight a Scott Backes, „There Goes the Neighborhood“, ohromila francouzskou lezeckou scénu natolik, že se z Marka stal v Chamonix nepřítel číslo jedna. Sám Mark považuje tuto cestu za to nejtěžší, co v Alpách vylezl a problémy s francouzskou lezeckou smetánkou vnímá jako boj chátrajících klasiků (Francouzi) proti trénovaným modernistům (Twightovci).

Linku pro náš prvovýstup jsem našel podle jedné z mála fotek této stěny – beta informací o severní stěně Sans Nom je totiž pomálu. Linie je logická a stále mi vrtalo hlavou, proč ji ještě nikdo

nelezi. Rozluštit tuto hádanku šlo jediným způsobem...

„Bonjour madam, deux billets en Grand Montets, s'il vous plaît“, hrdě sypu na sympatickou pokladní v Argentière. O půl hodinky později, pod Petit Verte, již barvíme sněžnou dozlatova a kroutíme krky nad panoramatem Montblanského masívu. Je pozdě odpoledne a po 12hodinové jízdě se cítíme zesláblí. Nožičky se podlamují pod váhou našich haulbagů. Vzhledem k tomu, že vůbec nevíme, co nás v dalších několika dnech čeká, toho neseme asi opravdu příliš mnoho. Balení probíhalo za neustálého přemílání otázek. Budeme muset hákovat? Bude stačit 15 skob? Jedničky nebo účka? Spíš víc menších friendů nebo čtyřku Camalota? Háčky? Lezečky? Jídlo na čtyři nebo pět dní? Plynu raději víc. Kolik šroubů? Kolik metrů prchačky? Co abalaky? ...

Shazujeme svině pod nástupem a těsně u skály kopeme plošinku na stan. Krásný západ slunce nás dokonale nabíjí na příští náročný den. Budíček na čtvrtou a první délky dávají tušit, proč se ještě nikdo nepustil do tohoto dobrodružství. Vertikálně vrstvená, velmi rozbitá skála (tzv. rybí hřbet). Jen něco neshodit, nepřeseknout lano a nezabít Mejlu. To by mu nepomohlo ani gri-gri třetí generace. Mírné úseky střídají převislé koutky, kde cepíny putují na sedák a sílu ducha doplňuje síla prstů.

Těžší místa lezu bez haulbagu a pak jej obtížně tahám za sebou na štand. Mejla jumaruje s batohem. Zdola to vypadalo na občasné hákování, ale překvapivě jde vše volně na OS. Ještě drobný boulder s tahačkem na zádech a jsme na hřebínku. Pěkné místo na bivak, ale ještě máme dost času, tak jen svaříme něco k pití a pokračujeme dále. Přes nevinný sérak se dostáváme na střední ledové pole. Zhruba v polovici jej přetíná trhlina, jako stvořená pro biváček i s naším stanem dvouchlapákem. Západ slunce opět maluje nebe všemi odstíny rudé.

Třetí den znovu čtvrtá a zase lezení. Několik ledových délek nás přivádí pod klíčovou část výstupu. Zde Gabarrou uhnul doleva, Mark Twight doprava a my jdeme přímo – dlouhým převislým koutem, v jehož středu se jako žraločí ploutev, táhne ostré žebro.

Žebro duní a kde to jde, tak místo friendů raději dávám vklíněnce – ty při případném pádu méně roztahují spáru a hrozí tak menší riziko, že celé žebro skončí Mejlovi v náručí. Výše se spára rozšiřuje a už opravdu pomáhá jen čtverka Camalot. Cepíny jsou již dávno na sedáku, mačky ladí milimetrové lišty a z posledních sil překonávám žraločí ploutev.

Další délka je velmi neprehledná, stále se nemohu rozhodnout, zda převislou spárkou vlevo či vpravo a tak volím pár kroků přes A1. Snažím se tlačit doprava, kde na fotografii byla vidět možnost průstupu pásmem ploten. Vše marné – koutky, hluché jak moje babička, a plotny hladké, jak břicho mojí dcery (ruce pryč, pašáci), mne vytlačí doleva. Zde nepomůžou ani jedničky, ani lezečky. A nýty pro postup v horách? To by nám Mark Twight dal!

Další délkou se dostáváme do cesty Gabarrou-Silvy. Obtíže končí, ale místo vhodného fleku na bivak přichází únav. Chvilí lezeme v Gabarrouově linii a pak nás to opět pouští doprava. Všude jen skála a led o sklonu 75°. Třetí západ slunce zahřívá naše unavená záda při kopání poličky o půl metru čtverečním. Noc netřeba popisovat.

Na čtvrtý den ráno již cítíme vrchol. Možná kvůli tomu náš hrnec mizí v údolí, což znamená konec vody a tedy nejrychlejší cestou dolů – vlastně nahoru. V další délce zmizí v údolí šroub i s karabinou – ještěže Mejla zůstal. Natahuji délky, co to jde, často lezeme souběžně. Batohy jsou stále těžké, ale vrchol je blízko. Konečně jsem na hřebenu a koukám na Grand Jorasses. Zrovna vychází sluníčko a otvírá naše zalepené oči. Radost však nepřichází. Ještě je brzo. Duše je stále v hluboké meditaci. Čeká nás náročný sestup. Tak, jak jsme vystupova-

P. Vrtík odlézá do sedmé délky

li pro nás neznámou stěnou, tak sestup je úplně jízda tmou. Slanit? Ale kudy přesně? Kolik to vlastně bude slaňáků – deset nebo dvacet? No, nic, jdeme na to.

Po patnácti slaněních, po pár nadávkách při stahování, kdy se to kouslo a musel jsem se přepnout z režimu „dolů“ do režimu „nahoru“, po spoustě oplakaném matroši a hlavně totálně vysušení (slunce 100%, voda ve flaše 0%) jsme přistáli na ledovci Charpou. Že pozdní odpoledne je nejhorším časem pro přechod rozbitého ledovce, se dočtete v každé příručce. Ale tak, jako v první části, tak i tentokrát Alpští Andělé stáli při nás. S nádherným západem slunce si užíváme poslední kroky na chatu Charpou. Odtud už příběh pokračuje jen barbarským zaháněním žízně, božsky dobrým spánkem, andělsky krásným sestupem a nekřesťanský drahým vláčkem z Montenvers přes Chamonix do Argentière, abychom se na pátý den ocitli opět u našeho auta plného klobásek a dalších dobrot.

Bude slušet nejen vaší peněženke! **Era osobní účet**

Založte si osobní účet a získejte zdarma průhlednou Era platební kartu ve vámi vybraném designu. Platit s ní můžete nejen v obchodech, ale také na každé poště.

WWW.ERASVET.CZ | 800 210 210
ERA A POŠTOVNÍ SPOŘITELNA JSOU OBCHODNÍ ZNAČKY ČSOB.

Jednoduše

Český horolezecký svaz představuje své mediální partnery:

www.montana.cz

www.lezec.cz

lidé
& HORY

www.lideahory.cz

everest

HORY - SKÁLY - ADRENALIN

www.pohora.cz

hory/info

www.horyinfo.cz